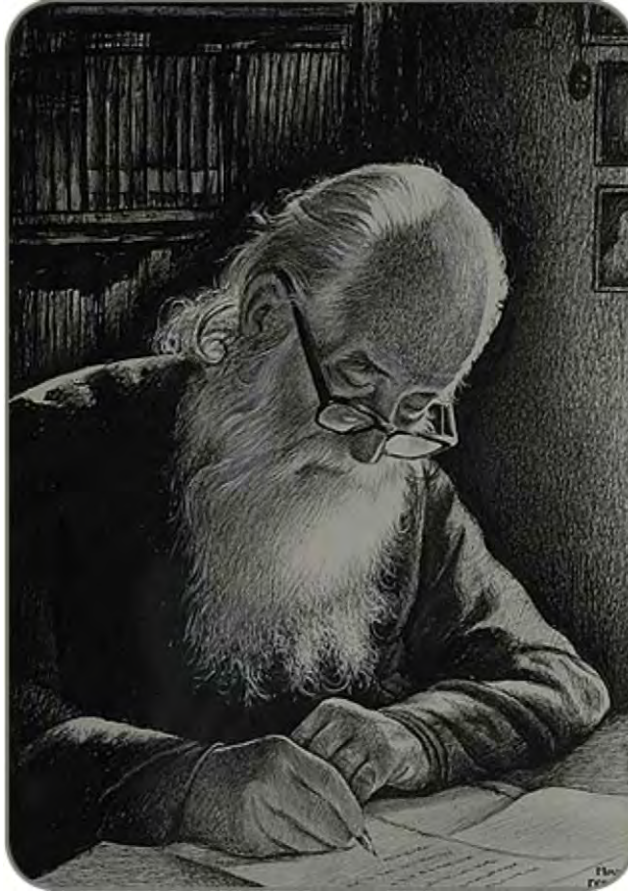


## Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς και Οικουμενισμός



### **ΑΓΙΟΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ (ΠΟΠΟΒΙΤΣ) ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ**

Διαπρύσιος κήρυκας της οικουμενικότητας  
της «θεανθρώπινης» Ορθοδοξίας

Άσπονδος εχθρός του «ουμανιστικού, ανθρωποπαγούς και ανθρωπολατρικού οικουμενισμού

[Η κάτωθι θεολογική γνωμοδότηση του Οσίου και θεοφόρου Πατρός Ιουστίνου (Πόποβιτς) προκλήθηκε κατόπιν αιτήματος της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Σερβίας για το αν μπορεί να συμμετάσχει η Ορθόδοξη Εκκλησία σε «οικουμενικές ακολουθίες» που διοργάνωναν η ρωμαιοκαθολική της Γιουγκοσλαβίας στα πλαίσια της «εβδομάδος εν τη ενότητα». Έχει δημοσιευθεί με εισαγωγικό σημείωμα του τότε ιερομονάχου Ειρηναίου Μπούλοβιτς στο περιοδικό Κοινωνία τα 18 (1975), σ. 95- 101, σε μετάφραση από τα σερβικά της Μαρίνας Σκλήρη.

π. Αναστάσιος Γκοτσόπουλος]

\*\*\*\*\*

### **ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ «ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ» ΜΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΑ**

(του αρχιμανδρίτου Ιουστίνου Πόποβιτς)

Πανιερώτατοι Πατέρες,

Την στάσιν της έναντι των αιρετικών - και αιρετικοί είναι όλοι οι μη Ορθόδοξοι - η Εκκλησία του

Χριστού έχει καθορίσει άπαξ δια παντός, δια των Αγίων Αποστόλων και των αγίων Πατέρων, δηλαδή δια της αγίας Θεανθρωπίνης Παραδόσεως, της μοναδικής και αναλλοιώτου.

Συμφώνως προς αυτήν την στάσιν, εις τους Ορθοδόξους **είναι απηγορευμένη κάθε συμπροσευχή και κάθε λατρευτική επικοινωνία μετά αιρετικών**. Διότι «τις μετοχή δικαιοσύνη και ανομία; τις δε κοινωνία φωτί προς σκότος; τις δε συμφώνησις Χριστώ προς Βελίαρ; η τις μερίς πιστώ μετά απίστου;» (Β' Κορινθ. 6, 14-15). Ο 45<sup>ος</sup> κανών των Αγίων Αποστόλων ορίζει: "Επίσκοπος η πρεσβύτερος..., αιρετικούς συνευξάμενος μόνον, αφοριζέσθω· ει δε επέτρεψεν αυτοίς, ως κληρικούς ενεργήσαι τι, καθαιρείσθω". Αυτός ο ιερός Κανών των αγίων Αποστόλων δεν προσδιορίζει ποία ακριβώς προσευχή η ακολουθία απαγορεύεται, αλλά **απαγορεύει κάθε κοινήν μεθ' αιρετικών προσευχήν**, έστω και την κατ' ιδίαν ("συνευξάμενος"). Εις δε τας οικουμενιστικάς κοινάς προσευχάς μήπως δεν γίνωνται και αδρότερα και ευρύτερα τούτων; Ο 32<sup>ος</sup> κανών της εν Λαοδικεία Συνόδου ορίζει· «Ότι ου δεί αιρετικών ευλογίας λαμβάνειν, αίτινές εισιν αλογίαι μάλλον η ευλογίαι». Μήπως όμως δεν συμβαίνει εις τας κοινάς οικουμενιστικάς συναντήσεις και συμπροσευχάς να ευλογούν αιρετικοί ρωμαιοκαθολικοί επίσκοποι και ιερείς, προτεστάνται πάστορες, ακόμη δε και γυναίκες; (!).

Αυτοί και όλοι οι άλλοι σχετικοί κανόνες των αγίων Αποστόλων και των αγίων Πατέρων ίσχυον όχι μόνον κατά την παλαιάν εποχήν, αλλ' **εξακολουθούν να είναι εν απολύτω ισχυϊ και σήμερον, δι' όλους ημάς τους συγχρόνους ορθοδόξους Χριστιανούς**. Ισχύουν αναμφιβόλως και δια την θέσιν μας έναντι των ρωμαιοκαθολικών και προτεσταντών. Διότι ο μεν ρωμαιοκαθολικισμός είναι **πολλαπλή αίρεσις**, περί δε του προτεσταντισμού τι να είπωμεν; Καλλίτερον να μη ομιλώμεν. Ήδη ο Άγιος Σάββας εις την εποχήν του, επτάμισυ αιώνας πριν, δεν ωνόμαζεν άραγε τον ρωμαιοκαθολικισμόν «**λατινικήν αίρεσιν**»; Και πόσα από τότε νέα δόγματα δεν επενόησεν ο πάπας και «αλαθήτως» εδογμάτισε ! Δεν χωρεί αμφιβολία, ότι **δια του δόγματος περί του αλαθήτου του πάπα, ο ρωμαιοκαθολικισμός κατέστη παναίρεσις**.

Και η πολύ επαινουμένη Β' Βατικάνειος Σύνοδος ουδέν ήλλαξεν ούτε όσον αφορά εις την τερατώδη ταύτην αίρεσιν, αλλά, τουναντίον, επεκύρωσεν αυτήν.

Ένεκα τούτου, **αν είμεθα Ορθόδοξοι και θέλωμεν να παραμείνωμεν Ορθόδοξοι, τότε οφείλομεν και ημείς να τηρήσωμεν την στάσιν του Αγίου Σάββα, του Αγίου Μάρκου Εφέσου, του Αγίου Κοσμά Αιτωλού, του Αγίου Ιωάννου Κροστάνδης και των λοιπών Αγίων Ομολογητών και Μαρτύρων και Νεομαρτύρων της Ορθοδόξου Εκκλησίας, έναντι των ρωμαιοκαθολικών και των προτεσταντών, εκ των οποίων ούτε οι μεν, ούτε οι δε, δεν πιστεύουν ορθοδόξως εις τα δύο βασικά δόγματα του Χριστιανισμού : εις την Αγίαν Τριάδα και εις την Εκκλησίαν.**

Πανιερώτατε και Άγιοι Συνοδικοί Πατέρες,

Έως πότε θα εξευτελιζώμεν δουλικώς την Αγίαν μας Ορθόδοξον Αγιοπατερικήν και Αγιοσαββιτικήν Εκκλησίαν δια της οικτρώς και φρικωδώς αντιαγιοπαραδοσιακής στάσεώς μας έναντι του Οικουμενισμού και του λεγομένου **Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών**. Εντροπή καταλαμβάνει πάντα ειλικρινή Ορθόδοξον, ανατραφέντα υπό την καθοδήγησιν των Αγίων Πατέρων, όταν αναγινώσκη, ότι οι Ορθόδοξοι Σύεδροι της 5<sup>ης</sup> Πανορθοδόξου Διασκέψεως της Γενεύης (8-16 Ιουνίου 1968) σχετικώς προς την συμμετοχήν των Ορθοδόξων εις το έργον του «Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών», έλαβον τότε την απόφασιν «όπως εκφρασθή η κοινή επίγνωσις της Ορθοδόξου Εκκλησίας ότι αύτη αποτελεί οργανικόν μέρος του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών».

Αυτή η απόφασις είναι κατά την ανορθοδοξίαν και αντιορθοδοξίαν της αποκαλυπτικώς φρικαλέα. Ήτο άραγε απαραίτητον η Ορθόδοξος Εκκλησία, αυτό το πανάχραντον Θεανθρώπινον σώμα και οργανισμός του Θεανθρώπου Χριστού να ταπεινωθεί τόσον τερατωδώς, ώστε οι αντιπρόσωποι της θεολογοι, ακόμα δε και Ιεράρχαι, μεταξύ των οποίων και Σέρβοι, να επιζητούν την «οργανικήν» μετοχήν και συμπερίληψιν εις το Παγκόσμιον Συμβούλιον των Εκκλησιών, το οποίον, κατ' αυτόν τον τρόπον γίνεται εις νέος εκκλησιαστικός «οργανισμός», μία «νέα Εκκλησία» υπεράνω των Εκκλησιών, της οποίας οι Ορθόδοξοι και μη Ορθόδοξοι εκκλησiai αποτελούν μόνο «μέλη» («οργανικώς μεταξύ των συνδεδεμένα!») ; Αλοίμονον, ανήκουστος προδοσία !

Απορρίπτομεν την ορθόδοξον θεανθρωπίνην πίστιν, αυτόν τον οργανικόν δεσμόν μετά του Θεανθρώπου Κυρίου Ιησού και του παναχράντου Του Σώματος – της Ορθοδόξου Εκκλησίας των αγίων Αποστόλων και Πατέρων και Οικουμενικών Συνόδων – και θέλομεν να γίνωμεν «οργανικά μέλη» του αιρετικού, ουμανιστικού, ανθρωποπαγούς και ανθρωπολατρικού συλλόγου, ο οποίος αποτελείται από 263 αιρέσεις, η δε κάθε μία από αυτές πνευματικός θάνατος !

Ὡς Ορθόδοξοι, εἴμεθα «μέλη Χριστοῦ». «Ἄρα οὖν τα μέλη του Χριστοῦ, ποιήσω πόρνης μέλη; Μη γένοιτο!» (Α' Κορινθ. 6, 15). Και ημεῖς τοῦτο πράττομεν δια της «οργανικῆς» συνδέσεώς μας μετά του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιῶν, το οποίον οὐδέν ἄλλο εἶναι εἰμὴ αναβίωσις της αθέου ανθρωπολατρίας – ειδωλολατρίας.

Εἶναι πλέον ἔσχατος καιρός, Πανιερώτατοι Πατέρες, ὅπως ἡ Ορθόδοξος Ἀγιοπατερική και Ἀγιοσαββίτικη Εκκλησία μας, ἡ Εκκλησία των Ἀγίων Αποστόλων και των Ἀγίων Πατέρων, των αγίων Ὁμολογητῶν, Μαρτύρων και Νεομαρτύρων, **παύση να αναμινύεται εκκλησιαστικῶς, ιεραρχικῶς και λατρευτικῶς μετά του οὕτω καλουμένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιῶν και ὅπως αρνηθῆι δια παντός την οἰανδήποτε συμμετοχὴν εἰς τας κοινὰς προσευχὰς και την λατρείαν (ἡ οποία λατρεία εἰς την Ορθόδοξον Εκκλησίαν εἶναι ὅλη οργανικῶς συνδεδεμένη εἰς μίαν ολότητα και συγκεφαλαιούται εἰς την θείαν Ευχαριστίαν), και γενικῶς την συμμετοχὴν εἰς οἰανδήποτε εκκλησιαστικὴν πράξιν, ἡ οποία ὡς τοιαύτη, φέρει ἐν εαυτῇ και εκφράζει τον μοναδικόν και ανεπανάληπτον χαρακτήρα της Μίας, Ἀγίας, Καθολικῆς και Αποστολικῆς Εκκλησίας, της πάντοτε Μίας και Μοναδικῆς.**

Μη σμίγουσα εκκλησιαστικῶς μετά των αιρετικῶν, εἴτε ἀν εἶναι αυτοὶ συγκεντρωμένοι περίξ της Γενεύης, εἴτε περίξ της Ρώμης, ἡ Ορθόδοξος ἡμῶν Εκκλησία, κατὰ πάντα πιστὴ προς τους αγίους Αποστόλους και τους αγίους Πατέρας, **δεν θα αρνηθῆι δια τοῦτο την Χριστιανικὴν της αποστολὴν και το ευαγγελικόν της χρέος: ὅπως ἐνώπιον του συγχρόνου κόσμου, ὅσον του μη ορθοδόξου, τόσοσιν και του ἀπίστου, ταπεινῶς ἀλλὰ ευθαρσῶς μαρτυρῆι περί της Ἀληθείας, της Παναληθείας, περί του ζώντος και ἀληθινοῦ Θεανθρώπου και περί της πανσωστικῆς και παμμεταμορφωτικῆς δυνάμεως της Ορθοδοξίας.** Ὁδηγουμένη ὑπὸ του Χριστοῦ ἡ Εκκλησία μας, δια του αγιοπατερικοῦ πνεύματος και χαρακτήρος των θεολόγων της, πάντοτε θα εἶναι «έτοιμη προς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἡμὰς λόγον περί της ἐν ἡμῖν ἐλπίδος» (Α' Πέτρ. 3, 15). Και ἡ Ἐλπίς ἡμῶν νυν και αεὶ και εἰς τους αἰῶνας των αἰῶνων και εἰς ὅλην την αἰωνιότητα εἶναι μία και μοναδική: **Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός ἐν τῷ Θεανθρωπίνῳ του σώματι, ἡ Εκκλησία των Ἀγίων Αποστόλων και των Ἀγίων Πατέρων.** Οἱ Ορθόδοξοι θεολόγοι οφείλουσιν να συμμετέχουσιν ὄχι εἰς «οικουμενικὰς κοινὰς προσευχὰς», ἀλλ' εἰς θεολογικοὺς διαλόγους ἐν τῇ Ἀληθείᾳ και περί της Ἀληθείας, ὅπως δια μέσου των αἰῶνων ἐπραττοῦσιν οἱ ἅγιοι και θεοφόροι Πατέρες της Εκκλησίας. Ἡ Ἀλήθεια της Ορθοδοξίας και της Ορθοπιστίας εἶναι «μερίς» μόνον των σωζομένων» (πρβλ 7<sup>ος</sup> κανὼν Β' Οικουμ. Συνόδου).

Παναληθὲς εἶναι το Ευαγγέλιον του αγίου Αποστόλου: «σωτηρία ἐν ἀγιασμῷ και πίστει ἀληθείας» (Β' Θεσ. 2,13). Ἡ θεανθρωπίνη πίστις εἶναι ἡ πίστις της Ἀληθείας. Ἡ Οὐσία αὐτῆς της πίστεως εἶναι ἡ Ἀλήθεια, εἶναι ἡ μόνη Παναλήθεια, δηλαδή ο Θεάνθρωπος Χριστός. Ἡ δε θεανθρωπίνη ἀγάπη εἶναι «ἡ ἀγάπη της Ἀληθείας» (Β' Θεσ. 2,10). Ἡ οὐσία αὐτῆς της ἀγάπης εἶναι ἡ Παναλήθεια, δηλ. ο Θεάνθρωπος Χριστός. Και αὐτὴ ἡ Πίστις και αὐτὴ ἡ Ἀγάπη εἶναι ἡ καρδιά και ἡ συνείδησις της Ορθοδόξου Εκκλησίας. **Πάντα ταῦτα διεφυλάχθησαν ἀλώβητα μόνον ἐν τῇ αγιοπατερικῇ Ορθοδοξίᾳ, περί της οποίας οἱ Ορθόδοξοι Χριστιανοὶ εἶναι κεκλημένοι να μαρτυροῦσιν ἀφῶβως ἐνώπιον της Δύσεως και της ψευδοπίστεώς της και της ψευδοἀγάπης της.**

*Ἱερά Μονὴ Τσελιέ 13/26 Νοεμβρίου 1974*

*Συνιστᾷ εαυτὸν ταις αγίαις ἀποστολικαῖς προσευχαῖς  
της Ὑμετέρας Πανιερότητος και των αγίων Πατέρων  
της Ἱεράς Συνόδου Ἀρχιερέων, ο ἀνάξιος  
Ἀρχιμανδρίτης Ἰουστίνος (Πόποβιτς)*